

Dato: 15-12-2008

Sagsnr.: 2007-109168

Dok.nr.: 2008-682476

Fleksjob - Besvarelse af spørgsmål stillet af Kasper Johansen på udvalgets møde den 27. nov. 2008

Sagsfremstilling

På Beskæftigelses- og Integrationsudvalgets møde den 27. november 2008 stillede Kasper Johansen følgende spørgsmål vedr. fleksjobordningen:

1. Hvor mange fleksjob er tilkendt uden ekstern arbejdsprøvning i 2007 og 2008 – udnyttes mulighederne i regelsættet eller er praksis i forvaltningen unødigt stram?
2. Er der en tendens til, at lægekonsulenterne ”overruler” speciallægers og behandlingssteders anbefalinger, og forhaler lægekonsulenterne dermed f. eks. afgørelser om fleksjob?

Forvaltningens svar.

Ad 1)

Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen foretager ikke registrering af, om der er foretaget intern hhv. ekstern afprøvning i forbindelse med visitation til fleksjob.

I praksis er det spørgsmålet om, hvorvidt en intern arbejdsprøvning i sager om arbejdsfastholdelse er tilstrækkelig til at leve op til lovgivningens krav om dokumentationsgrundlag for visitation til et fleksjob, som er særligt kompliceret.

Ankestyrelsen har i en praksisundersøgelse om fleksjob og ledighedsydelse fra december 2008 tilkendegivet, at det klart er i strid med reglerne, hvis der udelukkende er sket arbejdsprøvning med henblik på beskæftigelse i fleksjob indenfor det hidtidige arbejdsområde, uden at det har været undersøgt, om borgeren kunne opnå beskæftigelse på normale vilkår uden for det hidtidige arbejdsområde.

Alle relevante tilbud efter lov om aktiv beskæftigelsesindsats samt andre foranstaltninger, herunder eventuelle omplaceringer på arbejdspladsen skal således have været afprøvet, før der kan tilbydes

Side 2 af 4
fleksjob.

Det er forvaltningens opfattelse, at afgørelser om fleksjob i Københavns Kommune foretages i overensstemmelse med de gældende regler, herunder Ankestyrelsens praksis. Der er således ikke tale om, at forvaltningens praksis er unødigt stram.

Såfremt borgeren får afslag på en ansøgning om fleksjob kan afgørelsen påklages til Beskæftigelsesankenævnet. Hvis borgeren ikke får medhold i nævnet, kan nævnets afgørelse påklages til Ankestyrelsen, som behandler klagen, hvis klagen har principiel eller generel betydning.

Ankestyrelsen har gennemført en praksisundersøgelse om fleksjob og ledighedsydelse offentliggjort i december 2008, jfr. bilag 1. Undersøgelsen omfatter 93 sager fra 19 kommuner og viser, at i 40 sager (43 pct.) hvor borgeren er visiteret til fleksjob, ville afgørelsen være blevet ændret eller hjemvist, hvis sagen var påklaget til Ankestyrelsen. Dette er således sager, hvor der er givet fleksjob, men hvor dette ikke er sket på et korrekt eller fyldestgørende grundlag.

Det bemærkes, at Københavns Kommune ikke deltog i praksisundersøgelsen.

Ankestyrelsen anbefaler på baggrund af undersøgelsens resultater, at kommunerne i højere grad har fokus på:

- *At væsentlig og varig nedsat arbejdsevne er en afgørende forudsætning for bevilling af fleksjob*
- *At der allerede ved udarbejdelsen af ressourceprofilen fokuseres på mulighederne for at udvikle borgerens ressourcer, og det i samarbejde med borgeren bliver overvejet, hvilke andre muligheder, der er for at få arbejde på normale vilkår*
- *At kvaliteten af arbejdsprøvning forbedres, navnlig med følgende:*
 - *Arbejdsprøvningen skal primært tage sigte på beskæftigelse på normale vilkår (ikke på bevilling af fleksjob)*
 - *Arbejdsprøvningen skal tilrettelægges under hensyn til individuelle forhold (ikke begrænses til standardiseret afprøvning)*
 - *Ved arbejdsprøvning skal der være fokus på belysning af ressourcer*
 - *Varighed og fremmøde ved arbejdsprøvningen skal være så væsentlig, at det kan danne grundlag for en vurdering af*

Side 3 af 4

arbejdsevnen

- *Øget opmærksomhed på, at sagerne generelt skal være tilstrækkeligt oplyst, og at kommunerne ikke alene indhenter de nødvendige oplysninger, men også anvender dem aktivt og konstruktivt.*

Det skal endelig understreges, at visitationen af en borger til fleksjob ikke beror på, om et sådant evt. kan etableres hos tidligere arbejdsgiver.

Ad 2)

Læger og lægekonsulenters rolle i sociale sager (herunder sager om fleksjob) er beskrevet i en række vejledende udtalelser fra Socialministeriet – nu Velfærdsministeriet.

Lægekonsulentens rolle er således senest beskrevet i ministeriets skrivelse af den 21. marts 2003 om lægers rolle i sager om førtidspension, jfr. bilag 2. Heraf fremgår blandt andet følgende:

Lægekonsulenten er en administrativ medarbejder ansat af kommunen, som har til opgave at bistå myndigheden med at klarlægge indholdet af andre lægers udtalelser. Lægeattesterne i sagen skal indeholde de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger. Hvis oplysningerne ikke er tilstrækkelige, har lægekonsulenten til opgave at pege på, hvilke helbredsoplysninger der mangler. Lægekonsulentens opgave er ikke at indhente de manglende oplysninger eller efterprøve andre lægers oplysninger ved at undersøge borgeren selv. Lægekonsulenten kan også bistå kommunen med at afdække eventuelle skånebehov, som der skal tages hensyn til ved borgerens eventuelle tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Det skal fremhæves, at lægekonsulenten ikke træffer afgørelse i sager i Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen.

Skrivelsen indeholder endvidere en vejledning om lægers udfærdigelse af lægeerklæringer. Heraf fremgår blandt andet følgende:

I sager om førtidspension indhentes ofte lægeerklæringer som dokumentation for helbredets indvirkning på arbejdsevnen. Retningslinjerne for lægeerklæringer fremgår klart og tydeligt af aftalen om Socialt-lægeligt samarbejde mellem Lægeforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns- og Frederiksberg Kommune.

En lægeerklæring må ikke ved sit indhold bidrage til at skabe usikkerhed hos patienten om, at den endelige beslutning om tildeling

Side 4 af 4

af sociale ydelser tages af kommunen

Det er vigtigt at pointere, at læger ikke har det fornødne socialfaglige kendskab til arbejdsmarkedet og støttemuligheder efter den sociale lovgivning m.v. til at vurdere, om en borger har ret til førtidspension.

Kommunen skal reagere på lægeerklæringer, der indeholder synspunkter om patientens ret til sociale ydelser, og ikke blot acceptere sådanne erklæringer, der indgår i dokumentationen i sagen. Kommunen kan fx rette henvendelse til den attestudstedende læge og bede om en attest, der er i overensstemmelse med aftalen med Lægeforeningen.

Det kan forekomme, at kommunen ikke er enig i den undersøgende læges konklusion om borgerens funktionsevne i forhold til forskellige arbejdsfunktioner. Da må kommunen redegøre for sin vurdering og anføre en faglig forklaring som fx begrundet, hvorfor kommunen ikke finder det dokumenteret, at arbejdsevnen er varigt nedsat på trods af det beskrevne funktionsevnetab. Kommunen kan også pege på, hvorfor borgeren på trods af det beskrevne funktionsevnetab fortsat kan udføre konkret angivne arbejdsfunktioner. Eller kommunen kan vælge at indhente yderligere dokumentation fx ved arbejdsprøvning eller en ny lægeerklæring.

I praksis forekommer der tilfælde, hvor eksempelvis en speciallæge ikke overholder Socialministeriets vejledning og udtaler sig om borgerens arbejdsevne eller anbefaler en konkret social ydelse, eksempelvis fleksjob. Får borgeren herefter afslag på en ansøgning om fleksjob, vil det ofte blive oplevet som om forvaltningen, herunder lægekonsulenten, har tilsidesat speciallægens anbefaling, også selvom dette ikke er tilfældet.

Det skal bl.a. på den baggrund præciseres, at forvaltningen lægger megen vægt på, at Socialministeriets vejledende retningslinier overholdes.

Retningslinierne er således indarbejdet i forvaltningens arbejdsregler på førtidspensionsområdet, som også finder anvendelse på sager om fleksjob.

Det er forvaltningens vurdering, at lægekonsulenterne generelt arbejder efter retningslinierne og yder et helt nødvendigt bidrag til forvaltningens sagsbehandling, samt at de hverken ”overrunder” speciallægers og behandlingssteders anbefalinger eller forhaler afgørelser om sociale ydelser, herunder fleksjob.

Side 5 af 4

Bilag:

1. Ankestyrelsens praksisundersøgelse december 2008
2. Socialministeriets skrivelse af den 21. marts 2003 om lægers rolle i sager om førtidspension